SPORTUL Magazin

DIN TOATĂ LUMEA

În stațiunile de iarnă din Elveția, Italia și Franța și-au făcut apariția un mare număr de scutere electrice, care se deplasează pe schiuri și șenile, cu o viteză de 30 km pe oră și pot urca pante cu o înclinație de 45 de grade. Iată un scuter cu două locuri. Acest scuter poate fi transformat într-o ambulanță.

CADOUL

Heinz Marotzke, antrenorul echipei de fotbal Schalke (R. F. a Germaniei), s-a pomenit zilele trecute cu un mic pachet. Desfăcîndu-l, avu surpriza să constate că el conținea o carte de... rugăciuni. Iar lîngă ea, o scrisoare de la un „fost suporter" al echipei Schalke :

„Da, domnule Marotzke, rugați-vă, este singurul lucru pe care îl mai puteți face acum, în situația în care se află echipa !"

SEXUL SLAB NU E CHIAR ATÎT DE... SLAB

La puțin timp după ce i s-a acordat diploma de arbitru de fotbal, tînăra coafeză Martine Giron (21 de ani) a condus, în localitatea Freux, un meci amical.

Debutul n-a fost fără peripeții, întrucît chiar în primul minut de joc s-a produs o infracțiune în careul... gazdelor. Fără să ezite, tînăra Martine a acordat lovitură de la 11 metri. Au urmat obișnuitele proteste din partea echipei sancționate, care, însă, n-au intimidat-o pe „domnișoara arbitru". Dimpotrivă : ea a eliminat doi jucători ai echipei locale !

NOUL ANTRENOR...

În R.F. a Germaniei urmașele Evei ne oferă un alt aspect de amestec în treburile bărbaților. Una dintre ele, Anita Künzel, a devenit... antrenoarea echipei de fotbal F.S.V. Naila.

De două ori pe săptămînă, ea conduce antrenamentele acestei formații, indicațiile ei fiind urmate cu sfințenie de către fotbaliști.

Rezultatul ? Echipa a urcat cu două locuri în clasament.

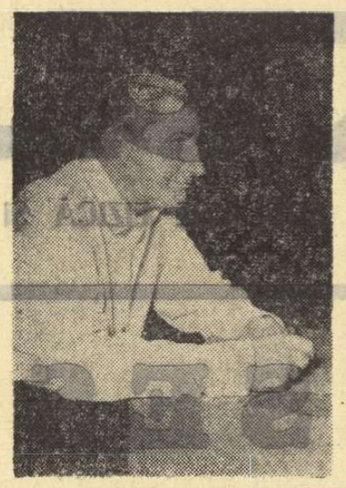

Mircea Crutescu

Iancu Ceaureanu

Dumitru Dimulescu

FOTBAL ȘI BOX

Trei oameni — Mircea Crutescu, Iancu Ceaureanu și Dumitru Dimulescu — atașați trup și suflet fotbalului — sînt nelipsiți de mulți ani și de la reuniunile pugilistice. Îi cunoaștem cu toții. Cavaleri ai fluierului timp de două-trei decenii, cei trei arbitri de fotbal s-au dovedit a fi tot atît de fideli și „nobilei arte".

Ce i-a atras pe acești arbitri de fotbal în careul magic ? Cum se explică legătura cu un sport în care directul de stînga, bine plasat, este tot atît de frumos (susțin unii), ca și un gol la pășanjen ? Ascultîndu-le confesiunile, am putut afla cîteva amănunte de culise, demne de reținut. Să le dăm, deci, cuvîntul.

„Am locuit, în copilărie, în vecinătatea sălii Claudiu, ne spune MIRCEA CRUȚESCU. Aci se antrenau Chirilă Dan, Mielu Doculescu și alți boxeri cu faimă pe atunci. Mai tîrziu, tata m-a dus la sala T.I.R., și am fost dat în grija maestrului Dumitru Teică, apoi a lui Petre Alexandrescu. Eram destul de voinic. Mă și vedeam boxer cu renume. Cînd mi-am pus prima oară mănușile în mîini, mi-am dat seama cît de pretențios este boxul. După un timp, am dat bir cu fugiții. M-am consolat jucînd fotbal. Din cînd în cînd mai intram în sala de box să văd ce fac băieții. Maestrul Alexandrescu mă privea cu reproș, ironic parcă. Antrenorul nu știa însă că fotbalul nu mă îndepărtase de box. Voiam să fac „ceva" pentru acest sport al curajului, deși eu nu dovedisem prea multă bărbăție pe ring. E drept, eram nelipsit de la gale, fie ele chiar și de cartier, dar era oare de-ajuns aceasta ? Nu, desigur. Și iată-mă, în 1939, în fața unei comisii de examinare pentru oficiali de box. Așa am devenit cronometror. Timp de 28 de ani neîntrerupți, ciocanul meu din lemn a făcut ca gongul să răsune de mii de ori"...

„Da, să nu vă surprindă. Am pătruns în lumea boxului datorită... fotbalului, spune IANCU CEAUREANU. În 1932, pe cînd eram arbitru internațional de fotbal, m-am prezentat antrenorului de box Umberto Lancia, cu rugămintea de a-mi permite să fac pregătire fizică în sala pe care o conducea, Lancia a acceptat și, din ziua aceea, am devenit un prieten fidel al scrimei cu pumnii. Aveam ambiția să obțin și un carnet de arbitru la box (pe lîngă cel de fotbal), deoarece ca și Crutescu, nu voiam să fiu numai spectator. Așa că, în 1936, în urma unui examen am devenit cronometror, iar în 1942 am obținut și legitimația de judecător. Acum, din motive de vîrstă, nu mai arbitrez meciuri de fotbal, dar mă mîngîi cu faptul că sînt cel mai vechi cronometror de box din țară".

„Cu toate că am activat mulți ani ca arbitru divizionar de fotbal — ne declară DUMITRU DIMULESCU — totuși nu fotbalul mi-a adus cele mai mari satisfacții, ci boxul. În palmaresul meu, pe care din cînd în cînd îl consult cu emoție, figurează meciuri cu Milică Teodorescu, Constantin David, Ilie Borcea, boxeri profesioniști cu faimă prin 1930. De asemenea, 60 de partide ca amator. În 1946 am pus mănușile în cui, dar am cucerit o victorie pe care o consider prețioasă : legitimația de arbitru-judecător. Făcîndu-mi bilanțul, constat că pînă acum n-am lipsit de la nici o finală de campionat. E o satisfacție, nu ?"...

R. CALARAȘANU

Convorbiri cu dl. Gore

ÎNAINTE DE MECIUL CU R.D.G.

Vizitîndu-l pe domnul Gore, miercuri dimineața, înainte cu cîteva ceasuri doar de meciul dintre națională noastră și formația R. D. Germane, l-am găsit citind extrem de atent, subliniind cu pixul său „Bic" și, mai ales, recitind declarațiile pornite din cele două tabere. Și — surprinzător — stăruia cu deosebire asupra celor spuse de antrenorul oaspeților. Or, acesta, dacă vă reamintiți, NU SPUNEA NIMIC. Refuzîndu-i pe gazetari, Karoly Soos i-a aminat pînă după joc : „atunci o să vă împărtășesc părerile mele".

— Și ce anume te neliniștește ? — am exclamat eu mirat.

— Tăcerea. Ai noștri vorbesc prea mult. Ai lor — prea puțin. Or, excesul de cuvinte ascunde — în viață ca și-n artă — mari slăbiciuni, în vreme ce concizia e totdeauna semn de tărie.

— Totuși... conducătorii lor sînt foarte sceptici și afirmă că nu așteaptă, în cel mai fericit caz, decît un meci nul.

— Sigur ? Atunci e grav.

— Pentru ei...

— Nu. Pentru noi. Înseamnă că după-amiază vom întîlni o echipă fără iluzii. Or, cine renunță la iluzii, își făurește în schimb scopuri.

Dl. G. și-a aprins o țigară și preumblîndu-se cu nervozități prin odaie a continuat :

— Dar ceea ce mă indispune în cel mai înalt grad este modul în care au făcut adversarii noștri deplasarea la București. Nu te-a șocat nimic ?

— Ba da... Au venit în ultimul moment doar...

— Și pleacă imediat după joc. Au renunțat la aclimatizarea dinainte de meci. Au renunțat la banchetul de seară. Au renunțat la vizitarea orașului... Muzeul de artă... Romarta etc. Și pentru ce ? Pentru că îi așteaptă acasă jocuri de campionat... Frenzel, Irmscher și ceilalți au fost învățați să privească partidele interne cu asemenea seriozitate, încît nu văd cum le-ar privi altfel pe cele internaționale. Și s-au obișnuit să considere jocurile „mici" cu atîta respect, încît nu văd, sincer vorbind, nu văd cum le-ar putea aborda altfel pe cele mari...

ÎN TIMPUL MECIULUI

După lovitura binecunoscută de la 11 metri și, mai ales, după scenele mute care-au precedat actul, dl. G. spunea :

— Eu cred că structura birocratismului e atît de adînc înrădăcinată-n conștiințe, încît a pătruns pînă și pe stadion. Ai remarcat ezitarea înaintașilor noștri de a executa penalty-ul ? Mingea așteptă să fie lovită, precum o hîrtie, rezoluția. Și nici un responsabil nu cuteza să-și asume responsabilitatea. Nici un picior cu sarcini de conducere a balonului nu se hazarda să iscălească actul important. Atacanții au dat îndărăt ca niște directori generali adjuncți timorați la ideea că vor greși... Și că cei de sus... adică din tribune...

DUPĂ MECI

După meci dl. Gore n-a fost abordabil. El a dispărut de pe „23 August" numaidecît, înfundîndu-se într-o bodegă cu mandatar, unde a fost văzut, de prieteni comuni, pînă la două noaptea, bătut de alcooluri. După închidere, s-a aruncat într-un taxi, spunînd șoferului doar atît : „La gară... Bufet".

De-atunci nu l-am mai văzut. Se pare că și-a scos telefonul din priză. De aceea, în absența comentariilor verbale cu privire la rezultat, am recurs încă o dată (nu-i prima oară, nu e ultima) la jurnalul său intim, unde aseară, se puteau citi următoarele observări, scrise calm, după furia dintîi.

„Sîmbătă. Noaptea. 2,45... Mare mișcare în lumea antrenorilor. Vreau să spun a antrenorilor capabili.

José Pizzuti pleacă de la Racing Buenos Aires. Unde va pleca ? Nu se știe. A primit oferte din Argentina, Brazilia, Spania.

Iugoslavul Zebec pleacă de la Dinamo Zagreb. Unde va pleca ? Nu știe prea bine. A primit oferte, între alte solicitări, de la Bayern München.

Karoly Soos pleacă, eram informați mai de mult, de la conducerea națională R.D.G. Unde va pleca ? Nu se știe cu precizie absolută... A primit oferte de la Flamengo (Rio de Janeiro), de la Standard Liège, de la...

Numai de la F.R.F. n-a primit vreunul din antrenorii aceștia (sau alții) oferte de angajare.

E și normal.

Spre deosebire de cluburile amintite care, după cum indică realitățile, stau rău cu fotbalul fiind nevoite a apela, spre rușinea lor, la antrenori străini, noi, noi, stăm, bogdaproste, bine.

p. conf.
AL. MIRODAN

O MIE DE SCRISORI...

Șahul este un joc al tuturor paradoxurilor. Plasat de foarte mulți undeva între rebus, cuvinte încrucișate și bridge, gratulat (ironic) cu supratitlul de sport, cucerind (cam tardiv) recunoașterea și aureola olimpică, folosit în comparații și metafore (de cele mai multe ori nepotrivite), acest exercițiu — în ultimă instanță un domeniu de gîndire cu totul particular, incomparabil chiar — și-a cucerit o imensă popularitate. Ar fi greu de precizat dacă, pe planeta noastră, numărul cunoscătorilor șahului este inferior celuia al specialiștilor în fotbal.

Șahului i-au fost atribuite virtuți pe care el nu le-a revendicat niciodată și pe care poate că nici nu le are. Au existat și vor exista de bună seamă minți cu o gîndire electronic organizată care detestă jocul pe tabla cu patrate albe și negre. După cum este notoriu exemplul unui strălucit campion mondial care a pierdut în localuri publice o garderobă de pălării, dar nu a scăpat niciodată vreo mutare intermediară în cea mai complicată combinație.

Este mai greu să știi minte unde ți-ai lăsat ochelarii sau să calculezi un sacrificiu de regină ?, iată o întrebare la care prea puțini s-ar încumeta să răspundă.

Într-o istorie a curiozităților șahului nu poate lipsi un exemplu românesc. Al lui ANTON AUREL, care aspiră acum la titlul de campion al Europei. Paradoxul începe acolo că inginerul ieșean nu a jucat NICIODATĂ în viața lui ȘAH, în adevăratul sens al cuvîntului. El practică EXCLUSIV, de aproape 10 ani, ȘAHUL PRIN CORESPONDENȚĂ.

Întrecerea nu este nouă și nici lipsită de interes. Enciclopediile ne furnizează amănuntul că prima partidă de acest fel s-ar fi jucat cu vreo șase secole în urmă, între un armator genovez și un coleg de breaslă levantin. Se presupune că pe atunci mutările erau transmise prin... porumbei călători.

Anton Aurel, al nostru, folosește — mult mai simplu — poșta și cheltuie cam 4.000 lei pe an pentru timbre. Omul, însă, nu adună bani de mașină...

S-a pus nu o dată întrebarea dacă șahul prin corespondență ar fi, la urma urmei... șah. Ai dreptul să te gîndești TREI ZILE la o mutare. Dispare noțiunea (și deliciul) crizei de timp. Dar apare, în schimb, goana după idei, dorința de perfecțiune. Inginerul din Iași ne mărturisea că analizează variante care însumează sute de mutări. Pe parcursul a trei zile ! Alehin și Capablanca făceau același lucru în nu mai două ore și jumătate, cît a rezervă — regulamentar — unei partide de turneu ! Într-o întîlnire cu Böök, la Margate, Alehin a jucat o strălucită combinație — o cascadă de sacrificii — încheiată cu o victorie care a primit un premiu de frumusețe. După 12 ani, cineva, analizînd partida, a găsit că finalul dezvoltat ar fi putut, totuși, apăra și chiar respinge atacul. După 12 ani !...

Anton Aurel și-a început corespondențele șahiste în 1959, dintr-o întîmplare. Un prieten, dr. Breban din Bocșa, angajat într-o competiție de acest fel, organizată de revista „Magazin" n-a mai avut timp și l-a rugat pe amicul ieșean să-i înlocuiască. În 1963, Anton Aurel era campion al țării în jocul prin corespondență. Între 1964 și 1967 a participat la grupa semifinală a campionatului Europei, pe care a cîștigat-o. A început la 15 noiembrie 1967 și a adunat 15 concurenți. Primele mutări se află, așadar, pe drum.

— La tablă nu jucați ?

— Niciodată ! Mi-aș strica stilul. Acesta a fost răspunsul inginerului, un om — altminteri — foarte ciudat și foarte obișnuit în același timp. Anton Aurel a adăugat :

— Un maratonist nu poate concura niciodată într-o cursă de 100 metri.

Are dreptate ! Într-un fel...

Valeriu CHIOSE

ȘTIAȚI CĂ...

...a mai apărut un pretendent la tronul lui Cassius Clay ? Este vorba de Arnold Brower, care a cîștigat, prin k.o. în prima repriză, 7 din cele 20 de întîlniri susținute pînă acum.

...8 jucători de tenis de masă din localitatea Wreden (R.F. a Germaniei) au stabilit un nou „record mondial" de durată ? Ei au... fugărit mica minge de celuloid timp de 266 de ore ! Vechiul „record" era deținut de englezi : 204 ore.

...Arthur Rowe, fostul recordman european la aruncarea greutății (19,56 m) realizează și astăzi performanțe bune în această probă ? Reapărînd, după o absență de cîțiva ani (între timp a activat ca jucător de rugbi) el a aruncat greutatea la 18,90 m.

URMAȘUL LUI BRUNDAGE

Președintele C.I.O., Averry Brundage, și-a sărbătorit, nu de mult, cea de a 80-a aniversare. Este adevărat că el arată cu 10—15 ani mai puțin, că dovedește o mare vitalitate în rezolvarea problemelor ce se pun în fața acestui mare for sportiv internațional, dar, oricum, nu poate fi prea departe ziua retragerii sale.

Și-atunci : se pune problema succesorului său. Este, de altfel, mai mult ca sigur că Brundage, care deține postul de președinte al C.I.O., din 1952, nu va mai candida pentru această funcție, în 1968, la Ciudad de Mexico.

Presa sportivă din Occident consideră că succesiunea lui Brundage ar putea fi preluată de una din următoarele personalități sportive : marchizul Exeter (Anglia), Lord Killanin (Irlanda), Giulio Onesti (Italia) sau Jean de Beaumont (Franța).

UN ÎNCEPUT CARE SE CERE CONTINUAT...

În librării — o nouă carte de sport : **„Pregătirea tehnică a călăreților și cailor"**. Este, desigur, un lucru lăudabil și nu putem decît saluta inițiativa editurii C.N.E.F.S. de a include în planul său o lucrare din domeniul echitației. Am citit-o cu mult interes și-mi face mare plăcere să împărtășesc cîteva impresii.

Prima parte a lucrării tratează pregătirea tehnică a călăreților adresîndu-se îndeosebi sportivilor începători, dar fiind totodată folositoare și celor cu experiență în activitatea competițională. Foarte bine sînt explicate efectele pe care le are poziția mîinii în conducerea calului la diverse mișcări, precum și procedeele cele mai eficiente de învățare a călăriei. Cîteva planșe și grafice ajută la însușirea noțiunilor și sugestiilor făcute de autori.

În continuare, lucrarea se ocupă de pregătirea inițială a calului de sport, subliniind toată gama procedeelor tehnice cunoscute la noi și indicînd anumite mișcări necesare mlădierii și supunerii calului.

Prin complexitatea problemelor abordate, prin modul de tratare, cartea mi se pare strict necesară pentru toți antrenorii și sportivii, mai ales în primii ani de activitate, precum și pentru maeștrii din creșcătoriile de cai.

Lucrarea, după părerea mea, nu și-a propus să ia în discuție și procedeele și metodele care trebuie folosite în secțiile de performanță. Aceasta rămîne însă un deziderat. Poate fi împlinit ? Eu cred că da. Mai ales că în sportul călare sînt antrenori care în multe situații fac mare „paradă" de cunoștințe nelimitate despre pregătirea sportivilor și cailor pentru performanțe înalte. N-ar fi oare mai bine — și mai util — dacă acești antrenori ar așterne pe hîrtie tot ce știu despre tainele echitației ?

Gh. LANGA
maestru al sportului

In 4 rînduri

Fotbalistul Roma din Brașov a devenit clientul permanent al localurilor.

Spuneau latinii în antichitate
Că duc la Roma drumurile toate.
Azi ospătarii recunoaș din plin
Că duc la Roma... sticlele cu vin.

V. D. POPA

Pseudo-proverbele meciului România — R.D.G.

La pomul lăudat să nu te duci cu... Sasu.

Spune-mi unde tragi, ca să-ți spun cum prind.

Tribuna arde și echipa se piaptănă.

Nu tot ce zboară spre poartă e gol.

Socoteala de acasă nu se potrivește cu cea de pe teren.

VALERIU VORNICEANU

AUREL VERNESCU

— PRIMA PADELĂ A LUMII —

NE SPUNE CUM SE POATE AJUNGE LA MEDALIILE DE AUR...

De opt ori campion al Europei, patru titluri mondiale, două medalii olimpice de bronz, nenumărate victorii în concursurile internaționale, peste 20 de tricouri de campion al țării. Aceasta este cartea de vizită a caiacistului român, care de cîțiva ani conduce autoritar în clasamentul celor mai valoroase padele ale lumii. Performanțe excelente care i-au adus lui AUREL VERNESCU o binemeritată glorie sportivă mondială. Să mai adăugăm, însă, un record pe care și l-ar dori oricare din marii campioni : din 1961 și pînă astăzi, Aurel Vernescu a cucerit toate titlurile europene și mondiale în proba de caiac simplu 500 m. Este, așadar, cel mai rapid caiacist al lumii.

Ce drum trebuie să străbați pentru a ajunge la medaliile de aur ? L-am rugat pe Aurel Vernescu să ne conducă pe propriu-i drum de afirmare, răspunzîndu-ne (și a făcut-o, ca întotdeauna, cu multă amabilitate și modestie) la cîteva întrebări.

— Există, sau trebuie să existe, un început în cariera fiecărui sportiv. Cum a fost în cazul lui,, Aurel Vernescu ?

— Sînt poate și excepții, dar nu cred că se poate porni pe un astfel de drum (să știți, foarte anevoios) fără să iubești sportul. Vedeți, n-am spus „un sport" (aceasta este marea dragoste care vine mai tîrziu). Așadar, trebuie să iubim mișcarea, exercițiul fizic, stadionul, dar și sala sau bazinul. Am jucat mult timp fotbal, am schiat, îmi place — și simt nevoia — să înot și să joc baschet. Dar, materia de bază a fost pentru mine — și o recomand tuturor cu căldură — ATLETISMUL. Fără notele bune primite la 100, 400 m și suliță ar fi trebuit, poate, să muncesc de două ori mai mult pentru a trece primul balizele de la sosire, la Jajce sau Duisburg.

— Reținem cu bucurie, pentru că aceasta este o mai veche părere a noastră, că și drumul afirmării dv. a început cu milenarul și atît de tînărul atletism. Ce a urmat primei întîlniri cu caiacul ?

— O muncă imensă care nu trebuie să sperie pe nici un tînăr ci, dimpotrivă, să-l îndirjească. Știu că la asemenea întrebări ziariștii așteaptă răspunsuri cît mai concrete. Ce să vă spun ? Iarna — la fiecare antrenament cam 30 km de mers pe schiuri, cîteva zeci de mii de kilograme ridicate (fără haltere nu se poate). Apoi, firește, bacul. De fiecare dată două reprize a 30 de minute. Aceasta înseamnă foarte mult dacă amintesc că o cursă de 500 m se face în mai puțin de două minute. În primăvară, rulaj — 30 de kilometri zilnic. Și așa mai departe pînă la primul start. Dar, permanent există o luptă pentru fiecare sutime de secundă. Îmi amintesc deseori de „timpii" cu care am debutat în marile competiții ale seniorilor. La K 1 — 500 m de la 2:07 am ajuns la 1:48,0; la simplu 1 000 m de la 4;25,0 la 3:53,0 ; la dublu 500 m de la 1:48,0 la 1:36. Treisprezece ani pentru cîteva minute, dar — după cum știți — aceste minute mi-au dăruit ani de fericire și destul de multe... medalii !

— Totul pare foarte simplu acum.

— Poate ! Dar, drumul performanțelor este — spuneam — foarte anevoios și, în plus, presărat cu obstacole de care trebuie să ne ferim la tot pasul. Unul este fumatul, altul alcoolul, altul tentația nopților petrecute fără rost prin restaurant. Este greu de conceput că marile performanțe pot fi realizate fără renunțarea la toate acestea. Poate peste cîțiva ani, cînd îmi voi pune — cum se spune — padelele în cui, am să aprind și eu o țigară. Pînă atunci, nu...

— Dorim foarte mult ca aceste răspunsuri să-și facă simțit ecoul, în primul rînd, la tinerii sportivi, caiaciști sau pasionați ai altor discipline, dornici — și cu posibilități — de afirmare. Ce le-ați mai recomanda, folosind propria dv experiență ?

— Înainte de toate, respectul deplin pentru antrenor, convingerea că acesta trebuie prețuit și ascultat. Cine vede în antrenor un tehnician sportiv care e bun doar să întocmească niște planuri de pregătire, va realiza foarte puțin. Cine crede că un succes, obținut întîmplător, într-un moment de maximă valorificare a talentului, îi dă dreptul să-l privească de sus pe antrenor, nu va mai realiza nimic. Va rămîne singur, dezorientat, lipsit de busola care să-i arate cum și pe unde trebuie mers pentru a ajunge la marile performanțe. De fiecare dată, la startul unei competiții, se prezintă nu numai sportivul, ci și antrenorul. Chiar dacă acesta nu apare în fața spectatorilor, rămînînd anonim printre aceștia. Amîndoi — antrenor și sportiv — împart bucuriile și necazurile. În ceea ce mă privește, sînt fericit că antrenorul meu se numește RADU HUȚAN...

— Sîntem foarte aproape de începutul anului olimpic și întrebarea : „Ce va fi pe lacul Xochimilco ?" nu poate — credem — să lipsească dintr-un interviu cu cel mai rapid caiacist al lumii.

— Ah, Jocurile Olimpice ! Mă gîndesc la ele, de foarte multă vreme, la fiecare antrenament, la fiecare concurs. Medalia de aur — visul meu și al lui Sciotnic, partenerul din proba de dublu la care voi concura. Dar, cine-i cunoaște pe caiaciștii unguri, sovietici sau germani, știe că ne va fi greu. Poate tocmai de aceea doresc atît de mult victoria. Nu numai eu. Sînt sigur că toți colegii mei de echipă, caiaciștii și canoiștii, vor lupta cu toate forțele pentru medaliile olimpice.

Ne amintim că la prima săptămînă preolimpică de la Ciudad de Mexico, Aurel Vernescu a făcut o adevărată senzație cîștigînd cinci locuri I.

Cît i-am dori ca în pomul de iarnă al Anului Nou 1969 să strălucească — alături de atîtea medalii — aurul olimpic de la Xochimilco !

Dan GARLEȘTEANU

RĂSPUNDE Don Poștaș

T. NEGULESCU, ROȘIORI DE VEDE. — Ne semnalați faptul că, în revista „Cutezătorii", sub semnătura C. Diaconu, se vorbește despre un meci Rapid — Steagul roșu, care s-ar fi disputat în anul 1960 pe stadionul Giulești, încheindu-se cu scorul de 5—4 pentru brașoveni, după ce bucureștenii conduseseră cu 4—1 cu cîteva minute înainte de sfîrșit. Sînt necesare unele precizări : 1. Partida a avut loc în ediția 1957—58 (și nu în 1960). 2. Meciul s-a disputat pe stadionul „23 August" (și nu pe Giulești). 3. Întîlnirea s-a terminat cu scorul de 4—3 (și nu 5—4). 4. Rapid conducea cu 3—1 (și nu cu 4—1). În rest, informația este riguros exactă !

VASILE LEORDA DU MITRIU, BUCUREȘTI. — Celebrul ciclist italian **Fausto Coppi** a încetat din viață la 2 ianuarie 1960. El avea atunci 40 de ani.

MARIN NEAMȚU, BUCUREȘTI. — Ne întrebați dacă în meciul retur dintre Levski și A.C. Milan, disputat la Sofia, a jucat Haller ? Le-ar fi convenit bulgarilor ! Ce contestație ar fi făcut, ținînd seama că Haller joacă la... Bologna.

GH. MARGINEANU, BISTRIȚA. — Este dificil de apreciat, altfel decît cu aproximație, numărul spectatorilor la un meci de fotbal. Dacă nu este prea mare contradicția între o cifră și alta, nu este cazul să ne formalizăm.

PASCAL GH. POMPILIU, BUCUREȘTI. — Combinația de „filme" făcută de dv. nu prea are haz. Cum însă ați făcut acest lucru „numai la îndemnul unor colegi", nu putem fi supărați decît cel mult pe ei !

NICOLAE GHEORGHIU, BUCUREȘTI. — În toate cele 3 competiții internaționale deschise echipelor de club : „Cupa campionilor europeni", „Cupa cupelor" și „Cupa orașelor tîrguri", în cazul cînd două echipe sînt la egalitate de puncte și de golaveraj, se procedează la dublarea golurilor înscrise în deplasare. Măsura are două scopuri ; 1. De a stimula jocul ofensiv. 2. De a evita disputarea unui al treilea meci, legat de eforturi suplimentare și de cheltuieli. Dacă egalitatea persistă și după..., activizarea golurilor înscrise în deplasare, se joacă prelungiri, după care la caz de nevoie urmează să-și spună cuvîntul sorții.

FLOREA ILIE, BUCUREȘTI. — Am reținut finalul materialului intitulat... „Vizita bătrînei doamne" (apropo de meciul de miercurea viitoare) „Fiți curtenitori cu doamna la plecare, conduceți-o cu toată politețea, dar mai ales aveți grijă să-i puneți în sacul de voiaj cel puțin 2 goluri". Să sperăm că rapidiștii n-or să uite tocmai lucrul acesta !

N. STOIAN, TURNU SEVERIN. — Confirmăm ecle spuse de dv : concetățeanul dv. Gheorghe Mischie este arbitru divizionar de volei. Cum arbitrează ? Ca toți arbitrii : o dată bine, o dată prost ! 2) „Gheorghe Tătaru este mai bun decît fratele său, Nicolae Tătaru ?". Întrebarea dv.

este, în primul rînd, prematură : unul n-a apucat să joace decît cîteva meciuri, în timp ce celălalt are în urma sa o îndelungată carieră. Și-apoi, ce interes avem să băgăm zizanie în familie ?

IOACHIM ONCIOIU, CÎMPULUNG MUSCEL. — Și eu aș pierde rămășagurile, dacă m-aș bizui doar pe memorie ! De aceea, mai trag cu ochiul, din cînd în cînd, și prin caietele de însemnări. Ați pierdut : Viorel Kraus n-a jucat niciodată la Dinamo București. Înainte de a juca la Rapid, a fost legitimat la Industria sîrmei (Cîmpia Turzii).

MARIN PROCA, CALARAȘI. — Boxerul Nicolae Giju s-a născut la Craiova, la 4 octombrie 1943. El a cîștigat de trei ori titlul de campion al țării la categoria cocoș.

VASILE POPA, COMUNA SECAȘEL. — Fotbaliștii Petru Emil și Alexandru Vasile joacă acum la C.F.R. Cluj, în divizia B.

Ilustrații : N. CLAUDIU